

Milost vám a pokoj toho, který je, který byl a který přijíti má.

📖 Ž 24,9n + uvítání: společně vyhlížíme příchod Páně, chceme jej vítat a oslavovat, neboť nám přináší své království, ustavuje svou vládu

🎵 289

Modleme se: Obracíme se k tobě, náš Bože, s tím, že naše očekávání na tvé jednání, na tvé přicházení a zasahování do běhu světa není marné. Zažili jsme již tvou spásu, tvou útěchu, tvé oslovení. Proto jsme tady i dnes a chválíme tě.

Svět na tebe čeká. Mnohé problémy a bolesti jsou nad naše síly a nad naše schopnosti. Síla a moc hříchu je tak veliká, že s ní často nic nezmůžeme. Proto se svěřujeme tobě a poroučíme vše tvé moci, lásce a milosrdenství. Bože, smiluj se nad námi! Přijď a zasahuj ve prospěch dobra.

Prosíme, svým Duchem zažehni obrodu, do všech končin světa rozevěj svou chválu. Začni od nás, vstup do našeho ducha a plně nás prostup, abychom tebe ctili, podle tvé vůle žili a tobě vzdávali díky:

Sláva Otci ... Amen

🎵 Svítá 360

promluva – vyslání do NŠ: čím vyprovokovat učitele, rodiče, politika?

📖 Iz 53,7-9

🎵 24

„Hosanna Synu Davidovu. Požehnaný, který přicházíš ve jménu Páně! Hosanna na výsostech!“ (Mt 21,9) Víťáme tě, Pane, když k nám přicházíš ve svém slově. A dej, ať tě přijímáme otevřeným srdcem.

📖 Zj 5,1-7

Advent znamená, sestry a bratři, příchod. Je to snad, alespoň v církvi, známá věc. Přesto si jí na počátku adventního období stojí za to znovu připomenout.

Advent – příchod má totiž dvojí smysl. Za prvé je to období upomínající na dobu očekávání příchodu Spasitele tak, jak jej vyhlíželi proroci a Boží lid Izraele podle svědectví Písem. My vyznáváme, že se toto jejich očekávání naplnilo, završilo narozením

Ježíše z pokolení Judova. V tomto smyslu je pro nás adventní čas dobou přípravy na vánoční svátky.

Ale pak je tu ještě i ta druhá strana adventu – příchodu, k níž tíhne církevní rok už několik týdnů, když se chýlí ke svému konci. Přijde někdo, kdo bude svět soudit a kdo jej uvede do nového zaslíbeného Božího věku. Čekání na tento příchod není ještě hotovou záležitostí. Zatím stále čekáme, až ten kdosi přijde. A i na to advent upozorňuje, ve vytrvalém čekání nás povzbuzuje a připravuje nás na to.

Spíš právě k tomuto druhému významu adventního času míří námi dnes čtený biblický oddíl z knihy Zjevení.

I zde je vyhlížen a očekáván někdo, kdo bude moci splnit určité poslání. Tím posláním je převzít od Boha jakýsi důležitý svitek, otevřít jej a číst. Pokud bychom se pídili dál, co to znamená, došli bychom k závěru, že se tím rozehraje cosi podobného, co očekáváme právě od adventu. Spustí se tím v knize Zjevení události, na jejichž konci je nastolení Božího království, spása věrných a věčná radost. Zkrátka hledá se někdo, kdo by přišel a dal se do toho, aby se Boží dílo završilo, aby se naplnila Boží vůle v plnosti, aby se Boží záměry s námi a s celým tímto světem uskutečnily.

Kdo je hoden do toho jít? Kdo tohle může vzít na sebe? Kdo přijde, aby s tímhle hnul? Tušíme, že to není jen tak. Rozhlížíme se, vyhlížíme spolu s Janem, autorem knihy, očekáváme jeho příchod.

„Ale nikdo na nebi ani na zemi ani pod zemí nemohl tu knihu otevřít a podívat se do ní.“ Není tu nikdo takový v celém našem stvořeném světě. Není to nikdo, na kom bychom se dohodli a společně ujednali. Není to vítěz voleb. Není to ani ten, kdo by si to uzurpoval. Není nikdo v celém stvoření, „na nebi, na zemi ani pod zemí,“ napíše jazykem své doby Jan. Můžeme se dohadovat proč, třeba proto, že není bez hříchu ani jeden jediný. Nebo proto, že by to nikdo neunesl. Kdo ví. Zkrátka není nikdo. Možná proto je čekání na něj tak dlouhé.

Jak snadné je propadnout malomyslnosti. Proč nezaplakat? Nad naší nedostatečností, nehodností. Když není nikdo, tak to asi nikdo nepřijde. To se nikdy nedočkáme. Nikdy se svět nepromění podle Boží vůle. Je to k vzteku, je to k breku. „Velmi jsem plakal, že se nenašel nikdo, kdo by byl hoden tu knihu otevřít a podívat se do ní.“

Plakat bychom museli, pokud bychom čekali, že spása přijde z našich vlastních zdrojů, pokud bychom doufali, že si vybojujeme my sami svými zásluhami a schopnostmi. Ale to přece nečekáme. Vždyť ji vyhlížíme tak říkajíc zvenčí. Vyznáváme, že je nám dána od Boha. A právě k Bohu, k jeho trůnu, je nasměrován náš pohled. Tam se skrývá, skoro nenápadně krčí ten, kdo je hoden vzít svitek, kdo je hoden rozproudit dění spásy, které vyvrcholí tím, že na sebe tento náš svět oblékne podobu nebeského Jeruzaléma, Božího království.

A tak „neplač,“ nepropadej panice a beznaději, „hle, zvítězil lev z pokolení Judova.“ Když tohle slyšíme, tak to nás vzpruží. Je tu někdo, kdo zvítězil. Ano, pocit vítězství, tu radost z něj, dokonce hrdost z vítězství známe. Nemusíme to být my sami, kdo vyhrají. Stačí, když je to tým nebo jednotlivý sportovec, kterému fandíme, strana či kandidát, jimž jsme dali svůj hlas. Ale i když hrajeme doma šachy či „Člověče, nezlob se!“ a vyhraje, je to v nás taky. A hle, tady je vítěz, je to náš kandidát, měli bychom mu fandit. A je to lev. Král zvířat. Silné tlapy, ostré drápy. Mohutné tělo, děsivý je už jen jeho řev. A taky silná čelist plná ostrých zubů. Nepřátelé před ním zalézají, a ukrývají se, kořist marně prchá. „Hle, zvítězil lev.“ A nám je jasno proč. Kdo jiný, kdo s jinými vlastnostmi a s jiným přístupem by měl zvítězit? Tak to na světě chodí od nepaměti a kdo chce tohle světské přemoci, musí do toho jít královsky, s větší silou, s větší mocí, s větší razancí a tvrdostí, ostřeji a nekompromisně.

Proto je tím největším překvapením, že ten vítězný lev z pokolení Judova vypadá úplně a naprosto jinak, než jak jsme si jej teď popsali. Vůbec neodpovídá našim představám a tomu, k čemu jako lidé bez ustání tíhneme. (To je taky možná důvod, proč se tak dlouho nikdo nenašel, proč mezi námi nikdo takový není, kdo by mohl přijít a to poslání naplnit.) Jako naprosté zjevení působí, že lev je vlastně Beránek, a vítězství mu patří proto, že je obětovaný, že sám sebe vydal. Namísto síly a moci přijal na sebe slabost. Namísto rozsévání smrti dal svůj život. Nepožadoval, ale vykoupil svou vlastní krví.

On je hoden přijmout to, co Bůh má ve svých rukou. A uskutečnit to v plnosti. Na jeho příchod čekáme. Tyto jeho způsoby vlády, Bohem milované a ustanovené, vyhlížíme. Víme, co to znamená pro

nás, pro naše myšlení, rozhodování, jednání? Právě i na to nás upomíná adventní čas. A ukazuje, v čem drobné krůčky jeho přícházení smíme už dnes rozpoznávat: Jsou tam, kde vládne Beránek ten obětovaný, kde se dějí věci podle jeho příkladu. Amen

♪ 267

liturgie VP adventní

♪ 269

Náš Pane Ježíši Kriste, ty Beránku obětovaný a za nás vydaný, kterým nás svou krví vykoupil. Ty jediný jsi hoden převzít od Boha všechnu moc a slávu, vládu i čest. Proto se u tebe přimlouváme, tebe prosíme:

Za stvoření, které ničíme. Za vykáčené deštné pralesy, za vodstvo znečištěné odpady a vzduch znečištěný emisemi. Za zvířata ponížená na spotřební materiál. Přijď, Spasiteli světa, tvé stvoření tě očekává.

Prosíme místa, kde se nedostává lidem základních podmínek pro život, kde nevládne spravedlnost, právo a mír. Přijď, Soudce světa, lidé čekají tvůj pokoj a tvé milosrdenství.

Prosíme za chudé a hladové, za ty, kdo byli vyhnáni z domovů a nemají obživu. Přijď ty, který jsi nadějí světa, lidé vyhlížejí naději.

Prosíme za nemocné, umírající, za pozůstalé. Přijď, Světlo věčného života, lidé očekávají tvé uzdravení a útěchu.

Prosíme za ty, kdo stojí na straně dobra, pomáhají, zachraňují, nasazují se a obětují pro ostatní. Přijď ty, který jsi láska, lidé potřebují tvou sílu.

Prosíme za tvou církev a za nás věřící. A také za ty, kdo tě teprve hledají, i za ty, kdo tě zarputile odmítají. Přijď ty, který jsi cesta i cíl všeho, lidé potřebují tvůj správný směr a smysl života.

Prosíme za nastávající adventní čas. Kéž jej prožijeme pod co nejmenším tlakem domnělých nutností, bez zbytečného šílení, kterého původci jsme sami sobě jen my, kéž najdeme tebe. Přijď, Pane, k nám.

Ve tvém jménu společně k Bohu voláme: Otče náš ... Amen

ohlášky

📖 Za 9,9

📖 1Te 5,23n

♪ 443